

ALACA



-Beyan-ı Efkâr-

İlk önce, yabancılaştık kendimize. Yabancılaştık ki, daha iyi tanıyalım ten kafesimizin içindeki can çekişen güvercini diye. Kitaplarla tanıştık, bir derya bildik onları. İçlerinde seferlere çıktık. Daha kendimizi bulmadık bunlarla ama bizim gibilerle tanışma fırsatı bulduk. Daha kendimizi bilmedik bunlarla ama bilme yoluna düştük. Düştük bu yolda, daha da çok düşeceğiz.

Sonrasında yalnızlık oturdu ayakucumuza. Düşünceler, artık volta atıyordu durmadan kafamızın ortasında. İnsanlardan, onların zehirli zihinlerinden, köşe bucak kaçtık. Tek istediğimiz insanların bizi anlamaya çalışmasıydı. Ne yazık ki, zor yolla öğrendik bunun bu yerde pek olamayacağını. Okuduk, yazdık, düşündük; bunları, sadece iki genç olarak birbirimize bağırabildik.

Duvarlarımız kanadı, çığlıklarımızdan. Artık başka bir oyun peşindeyiz. Bu oyunda biz, duvarlarımızla kısıtlı kalmak istemiyoruz; istiyoruz ki; duygularımız, düşüncelerimiz hakkında, uğruna iki çift kelam edebileceğimiz tek şey yani özgürlük hakkında, önümüzde bulunan bu kocaman yolda, arkamızda üç beş sayfa bir şey bırakalım. Ömer Hayyam'ın da dediği gibi, yüzümüzü yıkamak istiyoruz yüreğimizin kanında.

-Özgürlük-

Özgürlük yoluna girmezsen,
Bu yolda kořmazsan var gücünle,
Yıkamazsan yüzünü yüreğinin kanında,
Yarın avucunu yalarsın.

Er dediğın kendini yok bilmedi mi,
Cayır cayır yanmadı mı yürek dediğın,
Haydi öyleyse uğurlar olsun.

-Ömer Hayyam

-Atatürkçülük ve Kemalizm Ayrımı-

Mustafa Kemal'den ve Atatürk'ten bahsetmek istiyorum. Evet, ikisi de aynı kişiler fakat farklı görüşler; Kemalizm'i asker Mustafa Kemal'le, Atatürkçülüğü ise Ortadoğu'da modern bir cumhuriyet kurmaya çalışan Mustafa Kemal'le bağdaştırıyorum.

Kemalizm'in yaratmak istediği rejim, Atatürk'ün yanlışlarının konuşulmadığı, milliyetçi olmamanın teklif dahi edilemeyeceği, militarizmin kol gezdiği, devlet otoritesinin had safhada olduğu ve en temelde Mustafa Kemal'in putlaştırıldığı bir rejim.



Kemalizm beraberinde devlette, zorba bir diktatörlükle beraber radikal bir milliyetçilik de getirir. Her tez beraberinde bir antitez getirdiği için sunulan Türk milliyetçiliğinin –Atatürk'ün sunduğundan çok daha radikal bir milliyetçiktir bu, çünkü iş yapan, duygusal bir konu yani milliyetçilik olunca bu gitgide büyür ve radikalleştikçe radikalleşir- karşısına illa ki başka bir memleketin milliyetçiliği konuşlandırılacaktır. Duygularla yönetilen bir devlet, bir ideolojinin en uç aşamasına gelir ve bu başta olan yöneticisi olduğu kadar halkı da zehirler. (Hitler buna pek tabii örnek gösterilebilir.) Kemalizm, bu duygusallığı ve radikalliği sebebiyle; çocuklara–her ideolojinin etkisinde kalmış eğitim sistemlerinde olduğu gibi- dogma sahibi bir eğitim sistemi sunmaktadır. Bunun sonucunda sorgulamayan, güce tapan, devleti kutsal gören, ırkını üstün gören ve kendisinin bu düşüncesini emperyalist bir tutumla tüm dünyaya dikte etmek isteyen, savaş yanlısı, en üzücüsüye Atatürk'ü putlaştıran bir nesil sürecelecektir. Kemalizm, Mustafa Kemal'i bir fikir olarak değil bir dogma olarak görür ve bu yüzden Mustafa Kemal'in fikirlerini hep en sivri uçlara taşırlar. Atatürkçülükse bu putlaştırmayı istemez, reddeder. Atatürkçülük, Atatürk'ün bu dünyaya yüzyıllarca senede gelecek bir deha olduğunun farkındadır. Onun bize bıraktığı mirasın önemini farkındadır. Bu miras; kadın haklarıdır, kılık kıyafet kanunudur, çocuk haklarıdır, ileri görüşlülüğüdür, hoşgörüsüdür; Anadolu'nun bağrında modernleşmenin simgesi olan giydiği takım elbisesidir, millet mekteplerinin açılmasıdır, harf devrimidir, saltanatın kaldırılmasıdır; teokratik ve monarşik bir devletin yerine laik ve demokratik bir cumhuriyet kurmasıdır, Ortadoğu gibi bir kan gölünden Türkiye'yi modern bir cumhuriyet olarak çıkarmasıdır. Atatürkçülük, bu devrimlerin yolunu kapamaz Atatürk'le, çünkü onun da yeni nesillerin yolunu kapamak istemeyeceğini bilir. Atatürkçülük, Atatürk'ün bu dehasını arkasına alır, onun bu devrimlerinin büyük bir ileri görüşlülük sonucu

ortaya çıktığını bilir; bununla beraber aynı toprağın kokusunu çektiğini de bilir Atatürk'le ve farkındadır bu yüzden kendisinin de dünyaya böyle güzellikler bırakabileceğinin. El üstünde taşır Atatürk'ü –diğer fikir babaları gibi- ve hep akıl hocası, düşlerinin biricik yadigarı olarak görür. Bununla birlikte her eleştirisiyle kabul eder Atatürk'ü, o da eleştirir zaten. Dogması yapmaz, tabusu yapmaz Atatürk'ü; özgürce tartışabilir ve tam olarak da bunu ister zaten. Bugün getirip sorsanız Atatürk'ü o da sayar hatalarını, çünkü hatasız kul olmaz. Kemalizm, eleştirmez onu, mükemmel ve hatasız olduğunu düşünür. Kemalizm, cumhuriyetin ilanından sonra yapılan devrimlerin maskesini takarak ilerici olduğunu iddia eder. Ancak başlı başına dogmalardan, putlaştırmaktan ve radikallikten oluştuklarının farkında değildirler, ezikledikleri ve kendilerinden aşağı gördükleri İslamcılardan bir farkları yoktur, ikisi de aşırı derece de otoriterdir, ikisi de aynı şekilde gerici ve yobazdır. Şüphesiz Atatürk bu ülkeyi büyük bir karanlıktan kurtarmıştır. İngiltere'ye karşı, Fransa'ya karşı, Amerika'ya karşı yurdu olan Anadolu'yu savunmuştur. Emperyalist batıya yurdunu teslim etmemiştir. Az önce arz eylediğim gibi devrimlerin amacı daha özgür olabilmektir ama Atatürk'ün yolunda gittiğini iddia eden Kemalizm bizzat Atatürk'ün istediği olan özgürlüğe karşı çıkıyor. Kemalizm artık bu toplumda çok yozlaşmış ve yanlış anlaşılmalı yüz tutmuş bir ideolojidir. Atatürk'ün kırmızı çizgileri tabii ki vardır fakat Atatürk'ü bir kalıba hapsedmek onun bu dehasına ve ileri görüşlülüğüne yapılacak en kötü şeylerdendir; şüphesiz ki şöyle düşünmek gerekir “günümüzde, bugünün dünyasında, Atatürk ne yapardı?”. Atatürk özgürce tartışabilmek isterdi, Atatürk putlaştırılmak istemezdi. Atatürk'ü “koruyan” saçma sapan yasalar var. Atatürk'ün bir yasayla korunmasına gerek yok. Atatürk, tüm yasaların üstündedir ve birkaç özgürlük düşmanı barbarın hakareti ve şiddetiyle yıkılabilecek bir heykel, put değildir. Atatürk bir halk hareketidir, devrimdir ve Atatürk'ün fikirleri, bir kurtuluş sürecinin başlangıcıdır. Bir kurtuluş, yolunu kapamaz insanın; istibdat, savaş ve hürriyet düşmanlığıdır yolunu kapatan.

Hürriyet; ancak bu putları kırarak gerçekleştirilebilir. Biz, bizim fikir babalarımızı, fikrimize katkıda bulunan öncülerimizi tabu yapmıyoruz. Onları da kendimizi de özgür bırakıp zaten var olan fikirlerimizi geliştirmeyi ve büyütmeyi amaçlıyoruz.

Sizlere Atatürk'ün, Madam Vera'nın restoranında yanına çağırdığı iki gence bu hususta söylediği bir sözü hatırlatmak isterim: “Gerçek vatandaş nerede ve ne durumda olursa olsun, serbest konuşmalı, kafasından geçen, vicdanından gelen şeyleri söylemeli. İsterim ki, bütün vatandaşlar böyle serbest konuşsunlar. Karşısındaki Cumhurbaşkanı bile olsa, düşüncelerini açıklamaktan çekinmesinler.”

-Dede



-Yol ve Absürt-

Balkondan çıktım, bir sigara kokusu ilişti burnuma, elli sekiz yıldır hiç bitmemiş bir sigara gibiydi; acı, karamsar ve ölü. Babamın kokusuydu tabii. Odadan tam çıkarken, yük taşımaktan iki büklüm olmuş omuzları ilişti gözüme. Sakin, yorgun, kasvetli ve içinden bir parça alıp götüren bir ıslık çalıyordu. Babam genelde ıslık çalardı ama bu çok daha farklıydı. Son kez dudakları bükülüyordu ıslık çalmaya. Kendi yazdığı şiir defterlerini indiriyordu aşağıya kitaplığından. Sanki bitmişti her şey. Sanki her şey öyle bir bitmişti ki, bitmeden eşyalarını topluyordu; kuru, yaprakları dökülmüş iki büklüm bir ağaç gibi. Sonra bu öyle bir an ki; göz göze geldik. Elveda diye haykırıyordu göz bebekleri. O kadar suçlu hissettim ki o an. O küçük bedenim daha da küçülmüş de cehennemin tüm odunları beni yakmak için etrafımda birleşmiş gibiydi. Artık çok geçti, değmişti gözleri gözlerime. O öyle bir histi ki; sanki en acılı Çin işkencesini, hiç acımadan üzerimde deniyorlarmış gibiydi. Neticede kalbim yerden yere vurulmuş, boydan boya kırılmıştı. Keza babamın da öyleydi, gözleri öyle diyordu. Sonra affettirmek için kendimi "gezelim" dedim, gezdik.

Eve döndük. Yine de kalbim acıyordu. Babam göbeğinin üstüne yatılmasını çok severdi. Bense çok sıkılırdım. Ama yattım bu sefer ve çok farklıydı, büyük bir huzur vermişti bana. Kalbim çok daha iyiydi. Rahat uyudum o gece. Sabah uyandım ve babamın ölüsünü öptüm, ellerini sardım. Hayat böyle vurdu ilk yumruğunu bana. İhanet etmişim gibi hissettirmekten kaçınmadı ve benim de bir şeylerimi öldürdü oracıkta bu hayat denen sefil düzen. Hiç bu kadar soğuk olmamıştı hayat. Kavgalar edilirken bile ortam pastel renklere biraz bürünebiliyordu. Kavga anında dahi; acı, sevgi, nefret ve yaşam seçilebiliyordu. Fakat şimdi her yer bembeyazdı. Korktuğum, saklandığım, kendimi sakladığım, kahramanım, düşmanım, anneme âşık olan adam, annemi kölesi olarak gören adam, benim için dağları delegecek olan adam, bana sevgisini asla hissettirmeyen adam; ölmüştü, ölüydü artık. Her şey çok hızlıydı ve hızlı olduğu kadar da yavaştı. Defnetmeye götürdük. Cenaze namazı için abdest almak lazım geliyormuş. Ayaklarımı o çeşmeden geçirirken ruhum hiç bu kadar donmamıştı. Ensemi yıkadığımda ateşim hiç bu kadar harlanmamıştı. Yüzüme soğuk su çalındığında hiç daha önce şeytanı kulağıma fısıldarken duymamıştım. Hiç kollarımı yıkarken demir bir çubukla sırtıma vurulmamıştı. Hiç kulağıma yıkarken babamın öldüğünü düşünmemiştim. Arabaya bindik daha sonrasında. Evin yolunu tuttuk. Abim uzun süre konuşmamıştı ya da bana öyle gelmişti. Arabadan dışarıyı izlerken ilk cümlesini işittim “adam öldü ya lan!”. Öyle bir kakhaha attım ki Buenos Aires’ten duyulmuştur ulan! İlk burada tanıştım absürtle, hem de onu tanımadan, onun o olduğunu bilmeden. Gözlerini gördüm, ellerini tuttum, saçlarını okşadım. Daha sonrasında zor oldu bunları atlatmak. Bir ölü gömmenin düşüncesi kadar kolay değil, insanın kafasında ölmüş kişiyi kefene koymak. Bir kazağı hatırlatır çünkü insana kokusunu; kefene koyduğun düşünsel ve toprağın altına soktuğun maddesel ölünün. Bunlardan kurtulmanın pek çok yolu var elbet. Bense, karanlıklar içinden kakhaha atmayı öğrendim.

Derin bir yalnızlığa düştüm sonrasında. Evrendeki en büyük yalnızlık değildi ama benim için çok büyük bir bataklık. Kimse yoktu benim gibi etrafımda. Kitaplarla tanıştım ben de. Öğretmenlerim belledim onları. Sonra Nietzsche’yle tanıştım. Artık geceleri o örtüyordu yorganımı. “Hayat kimileri için zordur; zehirli bir kurt kemirir durur yüreklerini: Öyle ki bir an önce ölmek isterler.” ölümümü istiyordum artık. Gelsin alsın beni de kurtulayım bu dünyanın sefil, anlamsız ve insanın acınası boşluğundan. Ölümün olduğu yerde yaşamamızın ne anlamı var? Beni anlamıyorlardı bu insanlar, “ben bu kulaklara göre ağız değilim.” Bu söz hala eşlik ediyor bana, fakat şimdi insanlara dil uzatabiliyorum. O dönem susup, ölmeyi bekliyordum sadece. Hiçliğe sürüklenmişim. Bu dünya koca bir hiçlikti, yaşamın bir anlamı yoktu, benim bir hedefim olamazdı, çünkü amaçsız olarak yaratılmıştım. Tanrı zaten terk etmişti beni bir süre önce. Nihilizmi yanlış anlamıştım. Bunu nihilizmi terk edip, uzaktan baktığımda anladım ve tam o vakit fark ettim aslında Nietzsche’nin de Nihilist olmadığını. O dönem annem de

olmasaydı ve verselerdi bana bir şarjör dolusu silah, hiç düşünmeden sıkardım kafama. Ama annem sadece -o zamanlar fark edemediğim- bir bahaneydi. Ben kafama sıkamayacak kadar önemsiyordum yaşamı aslında. Ne kadar boş olduğunun farkında olsam da o tetiği çekmeyecek kadar da çelişkileri olan bir yaratığım. Nietzsche uzunca bir süre geceleri yorganımı örtmeye devam etti. Ama uyumak sanatı için uyanık kalma zorunluluğu değmemeye başlıyordu. Nihilizm, çok büyük bir bataklığı ve bataklığa fena halde batıyordum. Tekrar bir arayışa düştüm. Farklı bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Beni Nihilizm'in çıkaramadığı bataklıktan çıkarması gereken bir şey lazımdı. Varoluşçulukla tanıştım bu sürecin sonunda. Sartre, kısa bir süre de olsa göz kulak oldu bana. O kadar mantıklıydı ki! Kendi anlamımı yaratacaktım artık. Sartre, "İnsan hayatına bağlanır, orada kendi resmini çizer, bu resmin dışında bir şey yoktur." diyor. Her şey benim istediğim gibi görünebilecekti gözüme, kendi resmimi çizecektim hayata ve ona bakacaktım öylece. Artık neyi nasıl görmek istiyorsam öyle görecektim, neye nasıl bir anlam atamak istiyorsam atayacaktım onu. Varoluşçuk, sadece insanın bu modern dünyanın anlamsızlığını fark etmesi sonucunda; artık olmayan devinimini geri kazanmak için yaptığı, devasa okyanus içinde yüzmek bilmeden attığı birkaç kulaç ve yaşayabilmek için verdiği çırpınma mücadelesidir. Ne kadar da saçma. "Saçma"... Bir yerden tanıdık gelmişti bu. Varoluşçuluk artık avutmuyordu acımı. Yapay bir anlam vermiştim dünyaya. Kendimi kandırıyordum adeta. (Fakat hayat, insanın kendisini kandırmadan devam edebileceği bir durum değildir zaten.) Sonra Camus'yla tanıştım. Yabancı'yı okudum. Mersault'yla çok özel bir bağ kurdum. Çünkü o da benim yaşadığım gibi bir boşlukta idi. Hayatın anlamsızlığını keşfetmişti ama kendisini, benim gibi bir bataklığa sürüklemişti. Sonra Sisifos Söyleni'yi okudum ardı sıra. Camus'un "Bu dünyanın kendisini aşan bir anlamı var mıdır, bilmiyorum. Ama bu anlamı bilmediğimi, öğrenmenin de benim için şimdilik imkânsız olduğunu biliyorum. Durumumun dışında olan bir anlamın benim için anlamı ne?" sözü artık kulaklarıma yabancı gelmiyordu. Sonra Camus'ya ihtiyaç duymamaya başladım. İyi bir yol göstericiydi elbet ama bu uzun yolda yolumu kapamaması, benim için dünyayı kendi anlamlandırırdığı ya da düzenlediği gibi dikte etmemesi, yanımda benimle beraber yürümesi lazımdı. Ayrıca onu tekrar bulabilmek için kaybetmem gerekiyordu ve ben de terk ettim onu. Fikirlerini reddetmedim tabii ki ama absürt asla bununla kısıtlı değildi. Saçmayı belli bir kalıba oturtmaya çalışmamak en doğrusuydu çünkü. Artık her yerdeydi absürt benim için. Kalemle dans ediyor, insanların ağızlarından güller çıkıyor, kargalar dilleniyordu. Anlamsızlığımı kulak vermiş, aklımın bu dünyayı anlamlandıramadığını çok iyi anlamıştım. Aklımın anlamlandıramadığı dünyayı da kurcalamayı -tamamen bırakamamış olsam da- azalttım. Başkaldırdım saçmaya. Hiç olmayan bir şeye savaş açtım saçmayı korumak için. Ben çelişki dolu biriyim. Bu dünyada yaşıyorsan şayet çelişkilerle donanmış bir insan olmamak da imkânsız. Ben yaşamdan iğrenirken, onun yaşama aşkıyla uyanıyorum her sabah. Çünkü

çelişkilerim yaşıyor beni, onu da ortadan kaldırmak yerine kucaklıyorum. Bunu yapmazsam şayet; yaşam, benim için ölümden farksız olacak. Nihilizme kapılmışken ölümü arzuluyordum, şimdiyse ölümün varlığı yaşama sevincini getirdi bana. Yaşama sevincim avuçlarımda içlerinde ve her sabah yüzümü bununla yıkıyorum. Hayatın saçmalığı yıldırıyor beni, aksine özgürleşiyorum. Dolup taşıyorum ve kaplıyorum bu evrenin tamamını, hem de oturduğum yerden kalkmadan yapıyorum bunu. Tüm duvarları balık fırlatarak yıkmak, çekilmiş tüm sınırların tellerini kâğıttan yaptığım (b)uçaklarla kesmek istiyorum. Artık yaşamaktan başka da bir çarem yok. Elimde olan; yaşarken birçok şeyi tadabilmek, gezmediğim yerleri gezmek, okumadığım kitapları okumak ya da intihar etmek. Bu kadar yaşanmamış ve tadılmamış şey varken neden daha da farklı bir bilinmezliğe gideyim? Neden zaten kaçamayacağım nihai sonucu erkene çekeyim? Absürt yuvam oldu benim. Anlamsız bu evrende, en küçük şeyi dahi severek, o en küçük şey dahi olarak yaşıyorum. Kierkegaard, "Ülkesi olmayan bir kral absürt bir karakterdir; ama bir sürü sahte varisin, ülkesi olmayan bir krallık için girişeceği taht kavgası: İşte bu, absürtlükte her şeyi geçer." diyor, benim hikayem de bu; anlamı olmayan bir insanım ama saçmayı yaşatmak için hayatla sevişiyorum.

Kaçmak, bir yol olabilir. Koşmak, yolda çarelerden biridir. Kanmak yoldaki bir yabancıya, başka bir tercihtir. Fakat ben, zaten var olan yolu boş verdim. Başka bir yol yaptım kendime. Herkesten apayrı ve her şeyden çok farklı bir yol. Karahindibalarda yaşıyor burada insanlar, bir nefes de uçurabiliyor onları bu diyardan. Bulutları pamuk şeker yapan bir esnaftan aldım. Sokak lambaları da yok bu yolda; yolu, eşi benzeri olmayan insanlar aydınlatıyor. Bu yolu yapmama en çok da abim yardım etti. En çok abim öğretti bana hayatı. Öğrettiklerinden biride şu; bütün olay, "hayat çok anlamsız" hangi ses tonunda, hangi mimikle söylediğinde. Ağlayarak da söylenebilir bu, büyük bir keyifle harmanlanan kahkahayla da. Unutmamak gerekir ki; belki yalnız kaldığında, belki tanrıyla bozuştığında, belki baban öldüğünde hayatın altüst olabiliyor ama biraz zaman geçtikten sonra babana yazdığın bir şiiri uçak yapıp pencereden fırlatarak kurtulabiliyorsun derdinden. Sadece öğrenmeli insan; karanlıkların bağrından kahrkaha atabilmeyi.

-Cuervo

Cuervo' dan
Şiirler



-çiçek-

Cehennemden kor alevinden iliksiz zebaniler
Göz dikmiş sana ve bana.
Ruhumuza, yapraklarımıza.
İsmimize göz dikmiş,
Kanımıza, soframıza.

Çiçek, ismimizi çalmış zebani!
Yalan düşmüyormuş çatal dilinden meydanda.
Yüzündeki iki yuvasına kara perde indirilmiş millet,
"Lider" diyor şeytana.
Çiçek, kandırmış onları, beni asla.

Göğsüme okuyor vesvesesini,
Kılıf uyduruyor kan bulanmış ellerine.
Kılıcını saklıyor arkasında, elini atıyor ve çıkarıyor,
Saplamaya çalışıyor sinsi sansar kılıcını
Yağmurun altında damlaları göğüsleyen kafesime.

Gel, onun bizden çaldığı balı alalım.
Çiçeklerin esrarengiz kokusunu ciğerimizde turalım.
Hayatın gerçek ve olmadığını düşünelim dağlarda,
Yaşamın kanla bulanmış hançerine inat, doğalım bir daha.
Ve gözü açık körleri atalım kafamızdan.

izin ver çiçek,
Ciğerime dol bir daha.
Kafamı koyayım göğsüne.
Sen, ciğerime dol bir daha,
Bir yere gittiğinde anlamayayım diye.

Burası çok karanlık çiçek,
Yalnızım, bir başıma, avare...
Bekliyorum çiçek.
Neredesin?
Biliyorum çiçek, ben senim.

Karanlıktayım çiçek.
Fakat burnumda polenin tatlı kaşıntısı.
Biliyorum çiçek.
Yanı başımdasın.
Kıvrımlarımın arasındasın.

Gel çiçek, kaçalım bu kaltak cihandan.
Gel çiçek, savaşalım yapraklarımızı koparanlara inat.
Gel çiçek, ölelim, korkudan yapamadıklarımızdan.
Gel çiçek, doğalım hala yapamadıklarımızdan.
Gel çiçek, bir kere daha dol ciğerlerime.

Yağmurun altında ıslanalım çiçek,
Şiirler yazalım birbirimize,
Kitaplardan dizeler seçelim birbirimiz için.
İzin ver çiçek, suyunu tazeleyeyim her sabah,
İzin ver çiçek, ciğerlerime dol bir daha.

Ver o narinliğinden koptu kopacak dalını çiçek,
Bir olalım, birlik olalım birlikte.
Ağzımın içine hapis uyku kokusu dağılsın maviye.
Akşam içtiğim kahvenin kokusu hala dilimin üstünde.
Gece uyanıp izlediğim yağmur gözlerimin önünde.

Her sabah uyanmaya bıktığım dünya
Göz torbalarımın gözümün altına yansıyan morluğuyla görünmekte.
Gün, duvarı izleyerek geçmekte bir süre yine.
Kuru dallı, boş arazinin tek ağacını;
Her zaman uçacak yeri olsun diye
Koyuyorum duvar kenarı; penceresimin önüne...

Hey çiçek, yaşamalıyım seni.
Burnumda tütüyorsun her sabah,
Islak sokakta benimlesin hep.
Gözüme dolan yabancısın,
İçime dolan huzur ve burukluksun.

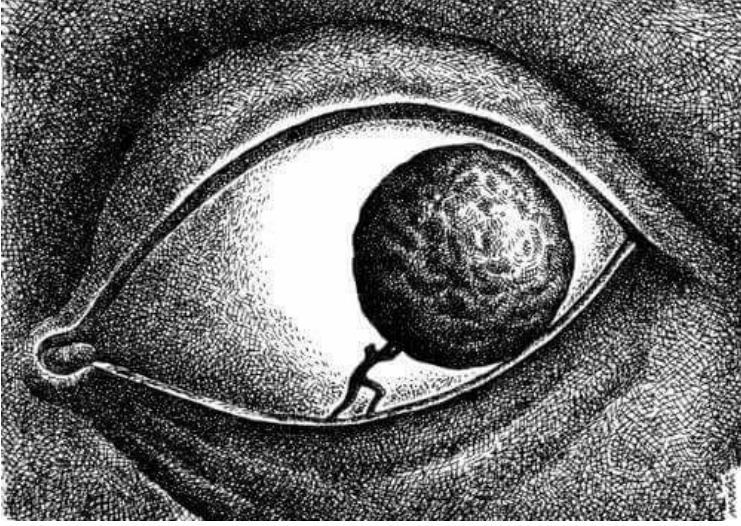
Gözyaşımı içime akıttığım her sabah, çiçek,
Umarsızca kaybetmekten korkmamama rağmen,
Kaybettiklerimi yılğın bir kırıklıkla anımsıyorum.
Yazılmış sayfalar kalbime nakış nakış işlediğinde,
Âşık olduğum yağmurlar pencereme düşüyor.

Çılgınlıklarımı dipsiz kuyularıma döktüğüm her gece,
Bir daha ölüyorum çiçek.
Yalnızlığım belimi sarıyor.
Bir tek yağmurda yalnız değilim çiçek.
Damarlarımın her tarafına kadar benim tek.

Korkuyorum çiçek
Yanmaktan da sönmekten de.
Kaybedişlerin umutsuz ve kırgın ateşinde pişip duruyorum,
Derisi yırtılmış sandalyemde ya ben dönüyorum ya da kafam dönüyor.
Varoluşum neye hükmediyorsa ondan korkuyorum.

Doğdum doğalı sadece yaşamayı bildim
Ve seni hiç görmedim çiçek,
Ama gülüşün okuyor kalbimi.
Beni hiç görmedin çiçek,
Ama kalbim senin için atıyor,

Seni her zaman ve her dakika görüyorum çiçek,
Varlığın, gidişlerin olmadan anlaşılamaz.
Beni her zaman ve her dakika görüyorsun çiçek.
Var olmasaydım, sen de olamazdın.
Sen her yerdesin çiçek, içimdesin.



-Üyumsuz-

Hayat, beş kuruşa alınmış bir üç kuruş gibi.
Saat, gündüzün geceyle çeliştiği,
Güneşin yüzünü göstermeye hazırlandığı hali gibi.
Hafif bir sarılık aydınlatıyor penceremi.
Zaman, kum taneleri gibi.
Elden kayabildiği gibi,
Kumdan kale de yapılabilir bu esrarengizle tabi.
İçimde bir yandan su serpilen bir huzur var.
Bir yandansa iblisin harladığı ateş;
Huzursuzluk var.
Biliyorum ki, son ırmak kuruyacak bir gün.
Son tırtıl koza yapamadan can verecek.
Son ağaç yok olacak,
O ateş küresi doğmayacak bir gün.
Saçma gayeler üstüne yapılan savaşlar,
İçimde kuruyacak her tehlike gibi yok olmalılar.
En meşru silah sadece dilden dökülendir.

Bense kâğıda yan yana harfler yazmayı seviyorum sanırım.
Hiç yollara düşmedim.
Hiç kaldırımlarla konuşmadım.
Fakat hep yolu düşledim;
Yolun kendisinin ben olduğumu fark ettim.
Kalemim her daim kulağımda durdu;
Duyduklarımı, söylediklerimi kâğıda dokumak için.
Yuvam benim, benim içim.
Ben, onun tek ve son sahibiyim.
Her kaçmak istediğimde kaçabileceğim bir cennetim olmadı.
Çocukken görünmez olmak istedim;
Kaçamasam bile saklanabilmek için.

Hayat, asla dengeli bir terazi değil.
Ekmek kııntısı kadar bir şey yaşamadım,
Yaşayanlara baktığımda.
Ben, sadece iflah olmaz bir uyumsuzum.
Yaşamla aramdaki tek bağ bu.
Her sabah yine, yeniden tavana asılı uyanıyorum.
Çünkü uyumsuzla bağı koparmak, sadece uyuma dair bir adımdır.
Dostoyevski, kumar oynamayı bırakmadı.
Bıraksaydı, uyumun kurnaz ve sinsî asaletiyle yanıp tutuşacaktı.
Hayatta kalmak, büyük bir kumar haliyle.
Kumarda dibe vurmak, kaybetmek, onun doğasında var.
Çekilmekse sadece beklentilerden ve acizliktendir.
Çünkü bir gün kumar masası kapanacak
Ve bir daha bu savaş verilemeyecektir.
Masa tümüyle kapanmaya yakın;
Beyaz adam, ne son derenin kurduğunu,
Ne son tırtılın toprağa karıştığını,
Ne de paranın yenmeyecek bir şey olduğunu anlamayacak.
Bense, yolun kedisi olan,
Yeryüzünün özgür bir yer olamayacağını,
Yaprağın üstünde süzülürmüşçesine anlayamayacağım.

Merhaba, uyumsuz!
Merhaba, dünyadaki tek gerçek ve en saçma bağ.
Merhaba, akli perdelenmiş milyonlarca insan.
Merhaba, yitip giden bedenler
Ve onların arkasından süzülen gözyaşları.

Kelebek, son kez kanadını çırpına kadar!



-Ev-

Yanmaya bırakılmış büyük bir ev.
Bir caz notası eşlik ediyor buna.
Yanan evde, onun ateşinden yanıp tutuşan ruhumla dans etmeye başlıyorum
bir anda.
Sarhoş olmadan sarhoş oluyorum aynı zamanda.
Hayatın içebildiğim bütün her şeyini içiyorum,
iliğini emiyorum onun, sömürüyorum!
Yapabileceğim başka bir şey kalmıyor çünkü
Mutlu ölmekten başka.
Yaşamım boyunca, bir kelebek olarak düşledim kendimi.
Kanatlarımın çalınmış olduğunun farkına bile varmadım, düşlerimde volta
atmaktan.
Ama düşsel bir adamı kanatsızlık yıldırılmaz ki!
Ben de pervane taktım daha hızlı diye.
Gerçeğin, yangından daha acı olduğunu
Ve kendi kuyusunu kazan bir nihilistten bile daha sıkıcı olduğunu biliyorum.
Gel sevgilim, biz o buluttan bu buluta uçalım.
Hiç gerçekleşmeyecek hayeller kuralım.
Minderlerden evler yapalım,
İçlerinden hiç çıkmayalım.

Ömrümüzün sonuna kadar yaşayalım orada.
Ama öyle bir yaşayalım ki;
Cümlelerimizde ne diyeceğimizi önceden anlayalım,
Ensemizde kaç benimiz var ezberden okuyalım.
Hem sana saçlarından çiçekler yaparım.
Zamanımı senin içine akıtırım.
Her sabah güneşin doğuşuna beraber küfredip,
Yaşama aşkımızla yeniden doğalım.
Hem her şeyin içinde birbirimizden nefesler buluruz.
Birbirimizi kaybetmekten korkarız.
Vaktimizi soyut kavramlarda zıplayarak geçiririz.
Balondan köpek yapmayı öğreniriz.
Yalnızlıklarımız dudaklarını buluşturur,
İleriye giden ayaklarımız uçurumun kenarında durur
Ve bizse geri adım atmaktan çekinmeyiz.

Çelik yeleksiz yürürüz mermilere.
Omzumuzda tanımadığımız simalar yatırır,
Üçayaklı köpeklerle öpücükler dağıtırız.
Ruhumuzun ateşiyle dillerimizi döndürürüz.
Köklerimizi acımasızca koparıp
Bir orada bir burada aylıklık ederiz.
Hem de hiç bir yere gitmeden.
Travmalarımızı konserve kutulara koyar,
En yakın çöp kutusuna oyunlarla atmaya çalışırız.
Korkularımızı kahvemize katarız,
Bir çırpıda içer midemize indiririz.
Barış ve özgürlük için makro dünyada mikro çılgınlıklar atar,
Saçmayı korumak için kalemle savaşırsınız hayat karşısında.
Sokak lambasının sisli gecelerde aydınlattığı sokağa bakarız,
Onun için de bir şiir tutturur elimiz.
Biz yazgımızı aşmaya gelmişiz.
Şayet gerek varsa bizi kilitlemeye çalışan evi de kundaklar, izleriz.

Öldürürüz sevgilim birbirimizi.
Uçurumdan kurtarmıştık göz kapamadan oysaki
Ama şimdi öyle sorular sorduruyorsun ki bana;
Senin acımasız ve âşık katilin olmak istiyorum.
Zaten birimizin ölümü diğerimizin soluğunu kesecek.
Her şeyde olduğu gibi bunun içine de ekmiştik çünkü çelişkinin tohumlarını.
Bir gün uyandık ve küfretmeyi bıraktık güneşe sevgilim.
Minderlerimizi yaktılar; evsiz kaldık.

Balonlarımızı patlattılar, dertsuz kaldık.
Somutu dayattılar bize deliyiz diye.
O gün depoya inip ölümü bekledik.
Sen dudaklarını yormadın.
Bense sen yanımdayken böyle bir yalnızlıkla hiç tanışmamıştım.
Aklımda tonlarca soru var;
Bunun için mi terim toprağa karıştı yıllarca?
Başladığım yere sus pus geri dönmek için miydi hepsi?
znden kaçmaya alışanlar,
Zaten özünde lrlermiş.
İyi ki gözlerini dokudum kalbime.
Tek başıma kfretmekten bıkmıştım güneşe.
Ve hala senin için şiirler yazıyorum,
Dizeler seçiyorum,
Paragrafların altlarını özenle iziyorum.
Hiç yaşamamış birini, yaşatmayı ancak bu kadar becerebiliyorum
Ve dünyanın olmayan adaletinden bir çift kanat dileniyorum.
Ah, çok da canım sıkılıyor, biraz balon da rica ediyorum!

yazanlar

cuervo
dede

kapak tasarım

elmakafa

Derdiniz, eleminiz, kederiniz ve bize bahşetmek istediğiniz şahsi görüşleriniz varsa;

alacafanzin@gmail.com

Duyurularımızı yürüteceğimiz, aklımıza takılan üç beş fikri karalayacağımız, şiirlerimizi sahneye çıkartıp oynayacağımız anlara tanık olmak isterseniz;

instagram/fanzinalaca

Twitter/fanzinalaca

Gırgır, şamata ve her şeyi komediye dönüştürmeye çalıştığımız sayfsmızı görmek isterseniz;

instagram/anarko.kombi

-BURAYA KARALANMIŞ HER ŞEY, BİRER HAYAL ÜRÜNÜDÜR-

